

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžik/5/2019
Identifikačné číslo spisu:	1016200276
Dátum vydania rozhodnutia:	26. januára 2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	predsedníčka senátu
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1016200276.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Z. R. B. Ď., nar. XX.XX.XXXX, K. XX, Z., právne zastúpeného: Advokátska kancelária ŠČURY, s.r.o., M. R. Štefánika 2618, Čadca, IČO: 42 267323 proti žalovanému: Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Stromová 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2015-26098/66842:1-Sekr. zo dňa 17.12.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/32/2016-60 zo dňa 21.03.2019, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „orgán verejnej správy prvej inštancie“ alebo „povinná osoba“) podľa § 18 ods. 2 a § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“ alebo „zákon č. 211/2000 Z. z.“) rozhodnutím č. 938-1/2015-PKV zo dňa 20.10.2015 podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyhovel žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie - sprístupnenie prílohy č. 13, 14, 15, 16, 17 a 18 k Protokolu o výsledku kontroly zo dňa 14.9.2010, evidenčné č. 2010-11798/25941:1-137. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobcom požadované prílohy sa priamo týkajú výkonu kontroly a nie sú súčasťou výsledku kontroly, ale sú súčasťou spisu ako podkladového materiálu k vyhodnoteniu výsledku kontroly, preto ich v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám nemožno sprístupniť.

2. Žalovaný (minister školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky) napadnutým rozhodnutím č. 2015-26098/66842:1-Sekr. zo dňa 17.12.2015 zamietol rozklad žalobcu zo dňa 02.11.2015 podaný voči rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvej inštalácie a napadnuté prvoinštalčné rozhodnutie potvrdil dôvodi, že orgán verejnej správy prvej inštalácie sa pri rozhodovaní o veci riadil platnou právnou úpravou a vec správne právne posúdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú a náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd dospel k záveru, že základnou právnou otázkou bolo posúdenie, či žalovaný na žiadosť žalobcu správne aplikoval dôvod nesprístupnenia požadovaných informácií podľa § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z. z. a či svoje rozhodnutia v tomto smere dostatočne odôvodnil.

5. V tejto súvislosti dal krajský súd do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽi/3/2016 zo dňa 24.08.2017, ktorý sa týkal žiadosti žalobcu o sprístupnenie príloh č. 19/1 a 19/2 k Protokolu o výsledku tej istej kontroly zo dňa 14.09.2010, evidenčné č. 2010-11798/25941:1-137, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu.

6. Správny súd v zmysle záverov najvyššieho súdu v tomto prípade ustálil, že výklad ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z. z. zo strany žalovaného vo vzťahu k predmetnej žiadosti žalobcu je správny. Mal za to, že v predmetnom prípade požadované prílohy k protokolu o výsledku kontroly (viď bod 27) sa týkajú priebehu výkonu kontroly a súvisia s ním, o čom svedčí aj to, že sú datované pred vydaním protokolu o výkone kontroly a jeho prerokovaním. Aj keď sú súčasťou príloh protokolu, týkajú sa výkonu kontroly, a teda sú zo sprístupnenia vylúčené. Ustálil, že žalobcom požadované informácie nie sú informáciami o výsledku kontroly, ale informáciami týkajúcimi sa priebehu výkonu kontroly.

7. V ďalšom krajský súd uviedol, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali dôsledne podľa zásad správneho poriadku, keď dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlili, prečo žalobcom požadované informácie podliehajú zákazu sprístupnenia podľa § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z. z., keďže sa týkajú výkonu kontroly podľa osobitného predpisu.

8. Záverom dodal, že právo na informácie je nepochybne jedným z najpodstatnejších výdobytkov transformácie Slovenskej republiky na slobodnú demokratickú spoločnosť (režim). Právo na informácie a ústavné garancie nerušeného výkonu tohto práva tvoria bariéru voči kabinetnému výkonu verejnej moci (zo strany súdov nevynímajúc) a umožňujú podrobiť výkon verejnej moci kontrole zo strany verejnosti (v širšom občianskej spoločnosti). Súčasťou práva na informácie je tak nepochybne právo slobodne vyhľadávať a získavať informácie. Takto formulované právo sa pritom vzťahuje aj na informácie, ktoré sa týkajú alebo súvisia s činnosťou štátu či akýchkoľvek iných subjektov vykonávajúcich štátnu moc. Moderný štát je však veľmi komplexným telesom a subjekty moci sa prejavujú mnohorakým spôsobom. Z tohto pohľadu je často náročné posúdiť rozmanité situácie pri žiadostiach o poskytnutie informácií, pretože zákon č. 211/2000 Z. z. je z tohto pohľadu relatívne lakonický. To však nič nemení na citlivosti posudzovania prípadnej netransparentnosti moci (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 830/2016 zo dňa 02.02.2017).

9. Dodal, že pri posudzovaní žiadostí o poskytnutie informácií je z hľadiska podstaty práva na informácie a jeho legislatívnej úpravy potrebné konať a rozhodovať tak, aby ústavou zakotvené právo žiadateľa o informácie nebolo dotknuté nezákonným postupom a rozhodnutím orgánu verejnej moci. Keďže však na základe vyššie uvedených dôvodov bolo možné na žiadosť žalobcu aplikovať dôvod nesprístupnenia požadovaných informácií podľa § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z. z.,

rozhodnutia žalovaného považoval krajský súd za rozhodnutia vychádzajúce zo správneho právneho posúdenia veci a teda za rozhodnutia zákonné.

10. Krajský súd, vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný (minister) sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vysporiadal s rozkladovými námietkami. Zo strany správnych orgánov oboch stupňov v prípade žalobcu nedošlo k postupu, ktorý by bol nad rámec zákona. Napadnuté rozhodnutia žalovaného teda považoval za vecne správne, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol a úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

11. Rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou z dôvodov, že v konaní došlo k vade uvedenej v ust. § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p., a to že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj k vade uvedenej v ust. § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p., a to že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Sťažovateľ uviedol, že žalovaný (rovnako ako ministerstvo) konštatoval, že požadované prílohy boli pracovnými a podkladovými materiálmi pre vypracovanie samotného Protokolu o výsledku kontroly, boli teda vyhotovené pred Protokolom o výsledku kontroly a predchádzali vyhotoveniu Protokolu o výsledku kontroly. Preto tieto informácie treba považovať za informácie, ktoré sa týkajú kontroly. S týmto záverom vyslovil sťažovateľ nesúhlas - mal za to, že ide o extenzívny výklad nad rámec zákona hrubo porušujúci jeho ústavné právo. Konštatoval, že zákon umožňuje obmedzenie informácií týkajúcich sa výkonu kontroly, avšak tieto sa nesmú týkať výsledku kontroly. Jednotlivé prílohy k Protokolom o výsledku kontroly sú podľa sťažovateľa jeho neoddeliteľnou súčasťou, preto je nepochybné, že ide o informácie vylúčené spod zákazu sprístupnenia, nakoľko Protokol o výsledku kontroly je bez jeho príloh nekompletný.

13. Dodal že obmedzenie sa týka výlučne aktuálne prebiehajúcej kontroly, nie výsledných materiálov. Sťažovateľ mal za to, že aj z gramatického výkladu ustanovenia § 11 zákona o slobodnom prístupe k informáciám rovnako možno vyvodiť, že ide o informácie týkajúce sa aktuálne prebiehajúcej kontroly. Pokiaľ by zákonodarcu mal v úmysle vzťahovať výnimku aj na informácie, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom v minulosti kontroly týkali, nebol by v textácii § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám použil slová ... „týka výkonu kontroly“, ale použil by na vyjadrenie tohto úmyslu (aj) minulý čas („ak sa týka alebo týkala kontroly“).

14. Dal do pozornosti, že nesprístupnením informácií zo strany povinnej osoby dochádza k porušeniu základného práva osoby žiadateľa na informácie a tým aj k rozpornosti so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2003/98/ES zo 17. novembra 2003.

15. V ďalšom sťažovateľ namietal, že sa správny súd žiadnym spôsobom, a už vôbec nie presvedčivo, hoci to bolo jeho procesnou povinnosťou, nevysporiadal so základnými atribútmi ním podanej žaloby.

16. Sťažovateľ konštatoval, že správny súd nesplnením si jeho procesnej povinnosti podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s ust. § 25 S.s.p. riadne a presvedčivo sa vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v žalobe znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to odňatiu možnosti konať pred súdom.

17. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal aj nesprávne právne posúdenie. Mal za to, že správny súd v bode 31. a nasl. nesprávne právne posúdil otázku subsumácie existujúceho skutkového a

právneho stavu pod ust. § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Skutočnosť, že žalobcom požadované informácie sa v minulosti týkali už právoplatne ukončenej kontroly nemôže byť neobíditeľnou prekážkou ich sprístupnenia po právoplatnom ukončení tejto kontroly.

18. Na základe vyššie uvedených dôvodov a skutočností sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania v plnej výške.

19. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 24.06.2019, v ktorej spochybnil včasnosť jej podania. Zároveň uviedol, že v kasačnej sťažnosti žalobca len zopakoval svoje právne posúdenie veci (odlišne od právneho posúdenia krajským súdom), ktoré už uviedol v správnej žalobe a ku ktorej sa žalovaný vyjadril v konaní pred krajským súdom. Žalovaný považuje právne posúdenie veci krajským súdom za správne, krajský súd sa riadne a presvedčivo vysporiadal s podstatnými tvrdeniami a so všetkými dôvodmi správnej žaloby, preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú, prípadne zamietol ako nedôvodnú.

IV.

Právny názor kasačného súdu

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. januára 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

21. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým správny súd zamietol žalobu proti rozhodnutiu žalovaného č. 2015-26098/66842:1-Sekr. zo dňa 17.12.2015, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. 938-1/2015-PKV zo dňa 20.10.2015, ktorým sa podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyhovelo žiadosti sťažovateľa o poskytnutie informácie - sprístupnenie prílohy č. 13, 14, 15, 16, 17 a 18 k Protokolu o výsledku kontroly zo dňa 14.9.2010, evidenčné č. 2010-11798/25941:1-137, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len "povinné osoby") sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom Verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 12 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

22. Kasačný súd z predloženého súdneho a pripojeného administratívneho spisu zistil, že sťažovateľ dňa 12.10.2015 elektronickou formou požiadal povinnú osobu o poskytnutie informácií v znení - „V zmysle zák. č. 211/2000 Z. z. Vás žiadam o sprístupnenie nasledovných informácií v elektronickej forme na adresu B..X..G.-H..M.: Žiadam o sprístupnenie prílohy č. 13, 14, 15, 16, 17 a 18 k Protokolu o výsledku kontroly zo 14.9.2010, evidenčné č. 2010-11798/25941:1-137.“

23. Orgán verejnej správy prvej inštalácie podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona 211/2000 Z. z. žiadosti sťažovateľa rozhodnutím č. 938-1/2015-PKV nevyhovел z dôvodu, že požadované dokumenty sa priamo týkajú výkonu kontroly.

24. Žalovaný rozhodnutím č. 2015-26098/66842:1-Sekr. zo dňa 17.12.2015 potvrdil prvoinštančné rozhodnutie dôvodiac, že požadované prílohy sú síce súčasťou Protokolu o výsledku kontroly, ale vzhľadom na to, že predchádzali vyhotoveniu Protokolu o výsledku kontroly, treba ich považovať za informácie, ktoré sa týkajú výkonu kontroly.

25. Krajský súd kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu smerujúcu proti rozhodnutiu žalovaného ako nedôvodnú zamietol, pretože dospel k záveru, že orgán verejnej správy prvej inštalácie a žalovaný postupovali v súlade s príslušnými zákonmi, dostatočne zistili skutkový stav a vec správne právne posúdili.

26. Naproti tomu sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, keďže podľa názoru sťažovateľa sú jednotlivé prílohy k Protokolu o výsledku kontroly jeho neoddeliteľnou súčasťou, a preto mal za nepochybné, že ide o informácie vylúčené spod zákazu sprístupnenia. Namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces, ktorého sa mal správny súd dopustiť nesplnením si povinnosti riadne a presvedčivo sa vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v žalobe, čím odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská, tak sa s ním stotožňuje v celom rozsahu.

28. Na zdôraznenie správnosti právnych záverov vyslovených v rozsudku krajského súdu kasačný súd uvádza, že po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu dospel k záveru, že

klúčovou a zároveň spornou otázkou predmetného prípadu bol charakter informácie, ktorej poskytnutie sťažovateľ žiadal od žalovaného ako povinnej osoby podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, vychádzajúc pritom z kasačných námietok sťažovateľa, ktorými namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a jeho nesprávny procesný postup, ktorým sa sťažovateľovi znemožnilo uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

29. Na tomto mieste dáva kasačný súd do pozornosti, že žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú.

30. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1), pričom Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre viackrát zaujal stanovisko, že obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (k tomu pozri napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 10/99). Zákon o slobodnom prístupe k informáciám pritom nevyžaduje zdôvodnenie žiadosti o sprístupnenie informácie, t. j. žiadateľ nemusí v žiadosti uviesť, na aký účel požadovanú informáciu žiada.

31. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám má každý právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. S poukazom na ustanovenia § 2 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám je možné určiť, že osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti. Z uvedeného ustanovenia teda vyplýva, že povinné osoby majú informačnú povinnosť v právnom režime tohto zákona v rozsahu zverených úsekov štátnej správy, samosprávy, alebo zákonom prenesenej verejnej správy, pričom záverečná formulácia v ustanovení § 2 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám túto priamu súvislosť potvrdzuje.

32. Zásadný charakter spornej otázky tkvie v tom, či takýto druh informácie podlieha právnomu režimu zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám pojem informácia nedefinuje, preto musí byť ustálený súdnou judikatúrou v kontexte princípov a systému zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Treba však mať na pamäti, že ústavou garantované právo na informácie nie je uspokojované iba zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, ktorý ustanovuje časovo prísny právny režim pre povinné osoby. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci v správnom súdnictve, v predmetnej veci vychádzal z premisi, že právo na informáciu musí byť v rovnováhe s princípom dobrej verejnej správy. Je potrebné zdôrazniť, že verejná správa nemá byť samoučelná, ale jej cieľom je služba občanom, vrátane poskytovania informácií, s ktorými verejná správa pri výkone svojej pôsobnosti pracuje (disponuje). Cieľom verejnej správy je právna regulácia v oblasti verejnoprávných vzťahov, ktorých občania sú súčasťou, pretože žijú, pracujú a zdržiavajú sa v oblasti právneho celku (štátu). Taktiež ani právo na informácie nie je samoučelné, ale má umožniť žiadateľom čo najväčšiu právnu pohodu a komfort orientovať sa a uplatňovať práva v jednotlivých úsekoch verejnej správy (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3SŽi/5/2013 zo dňa 12.03.2014).

33. Podľa názoru kasačného súdu princíp dobrej verejnej správy vyžaduje, aby orgány verejnej správy riadne a včas plnili zákonom uloženú informačnú povinnosť, teda aj žalovaný na úseku školstva, pričom platí, že ak má informácia pôvod v oblasti verejnej správy, v ktorej povinná osoba vykonáva rozhodovaciu činnosť, implicitne, charakterom informácie je daný aj právny záujem na jej poskytnutí.

34. Rovnako ako krajský súd aj kasačný súd si je vedomý toho, že pri posúdení sprístupnenia informácií povinnou osobou nie je možné zákon o slobodnom prístupe k informáciám aplikovať ako

izolovaný právny predpis, ale je potrebné zároveň vyhodnotiť, či sprístupnením informácie nedôjde k ohrozeniu iného záujmu štátu. Extenzívny výkladom zákona o slobodnom prístupe k informáciám by bolo možné rozšíriť informačnú povinnosť povinných osôb na akýkoľvek údaj, ktorý majú k dispozícii. V tom prípade však dochádza k výraznému narušeniu princípu dobrej verejnej správy.

35. V danom prípade podľa názoru krajského súdu, s ktorého záverom sa kasačný súd stotožnil, sťažovateľ ako žiadateľ požadoval informáciu - prílohy č. 13, 14, 15, 16, 17 a 18 k Protokolu o výsledku kontroly zo 14.09.2010, evidenčné č. 2010-11798/25941:1-137, ktorých sprístupnenie je vylúčené v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, nakoľko nie sú informáciami o výsledku kontroly, ale týkajú sa samotného výkonu kontroly, a teda sú zo sprístupnenia vylúčené.

36. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na relevantné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorých aj vychádzal pri formulovaní právneho záveru o správnosti aplikácie dôvodov nesprístupnenia požadovaných informácií podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o slobodnom prístupe k informáciám v danej veci. Aj kasačný súd dospel k záveru, že nevyhovenie žiadosti sťažovateľa o poskytnutie požadovaných informácií z dôvodu, že ich sprístupnenie je neprípustné, zodpovedalo zákonnej úprave. Vo svetle uvedeného nemohla byť žiadosť sťažovateľa o sprístupnenie požadovaných informácií zo strany povinnej osoby vybavená kladne a ich neposkytnutie tak podľa kasačného súdu nepredstavuje negatívny zásah do práva sťažovateľa na informácie.

37. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí. Tento sa v rámci zákonných možností stotožnil so závermi orgánov verejnej správy a vyčerpávajúco sa vysporiadal so žalobnými námietkami. Text odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu pôsobí uceleným dojmom, okrem citácie príslušných zákonných ustanovení obsahuje aj poukaz na rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach a v rámci právneho názoru správny súd uviedol výstižné odôvodnenie svojho právneho názoru, ku ktorému v predmetnom prípade dospel.

38. Kasačný súd vyhodnotil rozhodnutie o rozklade, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie ako rozhodnutia, ktoré zodpovedajú požiadavkám zákona, nakoľko povinná osoba podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám môže odmietnuť poskytnúť informácie, na ktorých poskytnutie nemá žiadateľ právo, lebo sú z okruhu informačnej povinnosti vylúčené.

39. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnom konaní spochybňuje rozsudok krajského súdu neboli zistené a kasačné námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu.

40. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu, kasačný súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu rovnako ako sa s nimi vysporiadal i krajský súd v napadnutom rozsudku. Námietky sťažovateľa, ktorými v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie žalovaného aj rozhodnutie krajského súdu, považuje kasačný súd len za jeho teoretické úvahy bez právnej relevancie v kasačnom konaní. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

41. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

42. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.